

Man kan som udgangspunkt sige, at det skal være åbent, men at man af hensyn til sagens opklaring og af hensyn til de pågældende, der er involverede i sagen – og det kan være offeret, og det kan være den anklagede – kan have en begrænsning af åbenheden. Og i den forbindelse er der det spørgsmål, som ofte rejses, om man pr. automatik for ofte nedlægger referatforbud og forbud mod offentliggørelse af navne, om det er noget, der sker for ofte, og om det er for automatisk. For udgangspunktet må være, at der er offentlighed omkring det, men at der altså kan være særlige hensyn, som gør sig gældende. Og det er klart, at de hensyn skal man tage, men der har i hvert fald i dele af pressen været den opfattelse, at det i nogle tilfælde nærmest var en automatik.

Med hensyn til det her forslag, hvor man går videre i retning af offentlighed, specielt i forhold til, at verden ser anderledes ud i dag end tidligere:

Vi er tilhængere af, at man åbner på den måde, som også ligger i forslaget: at medierne kommer mere direkte til. Omvendt er det klart, at her ved vi alle sammen godt, at der er noget, vi ikke vil have. Vi ved, at der er nogle ting, som foregår f.eks. i USA, og som selvfølgelig ikke er generelt for USA, men i hvert fald er de gode historier, som kommer helt til Europa om, hvordan mediernes adgang til retsmøder og til retsbehandling ikke kan siges specielt at varetage offentlighedens interesser og demokratiske interesser, men i højere grad er et spørgsmål om, at medierne er organer, som skal sælge bestemte ting og derfor har mest interesse i den side af sagen.

Derfor mener vi, at det, der ligger her, det valg, man har taget ved at sige, hvad der kan refereres, hvad der kan offentliggøres, og hvor meget man kan fotografere, er et valg, hvor man formentlig har fundet den rette balance.

Det er svært at sige, hvor den rette balance er, og hvis vi gennemfører det her, kan det være, at det viser sig, at vi om nogle år må konstatere, at det var for forsigtigt, og at vi kan gå længere, men det kan også være, at det viser sig noget andet. Men under alle omstændigheder er det helt afgørende i den forbindelse, som det er i så mange andre sager, jo spørgsmålet om, hvordan domstolene selv bedømmer de ting. For vi kan jo ikke her i Folketinget lave præcise regler for, hvordan det skal være, så det må også være op til domstolene.

Så er der spørgsmålet om journalisters særlige adgang i den forbindelse, som bl.a. Venstres og De Konservatives ordfører har rejst. Og det er selvfølgelig et princip, som er nyt, at journalister kan udtale sig om, hvorvidt dørene skal være lukkede eller ikke lukkede, og kære kendelser, og den slags ting. Og det er jo et princip, som man må sige bryder med nogle af vores normale traditioner omkring de her ting.

Vores umiddelbare tilgang til det er, at vi synes, det er værdt at forsøge. Det kan godt være, at det senere hen viser sig, at det ikke var lykkeligt, og så kan man måske vende tilbage til det, vi kender, men vi har i hvert fald som udgangspunkt, at det er værdt at overveje det, som ligger i lovforslaget.

Og vores udgangspunkt i de her ting er altså, at det, at man åbner for mere end tidligere, er rigtigt ud fra et demokratisk åbenhedsprincip, og at vi ikke mener, at det krænker det, som vi helt afgørende må være opmærksom på at der kan være risiko for, nemlig de enkelte borgeres retssikkerhed og de enkelte borgeres mulighed for at agere i de her sammenhænge, hvis de er i berøring med retsvæsenet.

Men på ét punkt, med hensyn til referat og navneforbud, er det et spørgsmål, om den praksis, der hidtil har været anvendt, og som ifølge forslaget stadig væk vil kunne anvendes, har været for restriktiv.

Med de bemærkninger kan jeg på SF's vegne tilslutte mig hovedlinjerne i lovforslaget. Og de nuancer i forhold til, hvad vi mener, der ligger i forslaget, ligger ikke uden for, hvad der kan lade sig gøre at blive enig om.

Peter Skaarup (DF):

I Dansk Folkeparti er vi meget positivt indstillede over for en øget offentliggørelse af, hvad der foregår i retterne, og det lægger det her forslag op til på en række punkter, og det kan vi kun støtte.

Vi synes, det er positivt, at man ser ud til nu at nå en form, der gør det nemmere for offentligheden at få indsigt i, hvad retterne foretager sig, og hvad der foregår bag de normalt lukkede døre.

Selvfølgelig vil vi så også have lov til at advare imod det, som andre ordførere har kaldt »amerikanske tilstande«, hvor det gøres til underholdning, at man fra den ene dag til den anden kan følge den ene retssag, der afløser den anden, mere og mere alvorligt og mere og mere sindsoprivende for befolkningen.